

[illegible]

אידיש קורס בי ספר

⑥

12-258

31.0 000 000 000

Q

1. $100 \times 100 \times 100$

④

2:1 21G 21DE 222N

[illegible]

④

כפי' זכר'ים מול פכק'ם

ושפתי

מלכות נבוכדנצר ככל שחי אומות ראיתי
במדרש חלים שד' מלכויות הללו ששענדו
בישראל כפולות היו בבל וכשדים מדי ופרס
אנטיוכס ומוקדון אדום וישמעאל ועל ככה יסד
הקלירי רביעית היא שמינית על אדום:

פירוש הכרזת מלך סדנא בבימיחא
בבבא רבינא דא - א

וכן עשו ושמעאל הן קין והבל ולכן עשו הוא הכבוד ועבר על שפיכת דמים וגילוי עריות כמ"ש וינא עשו מן השדה והוא עיף השדה זה גילוי עריות עיף זה ש"ד כמ"ש עיפה כו' (נ"ב ט"ו ב') והוא קין והי כהיותם בשדה שאלתו על חלומה יחירה ג"ע והרג את הבל אחיו שם וכן כל עניינו של עשו הוא ענין של קין. ושמעאל הוא הבל ולכן אחתנס יחיר ועשה חשונה. כי האבות הן אדם כידוע ועשו ושמעאל הן ימינא ושמאלא כידוע שור וחמור עשו שור פרים אצירים ושמעאל שבו לכס פה עם החמור עם הדומה לחמור (נ"ק מט א') ואמו מארץ מזרים אשר בשר חמורים בשרם (יחזקאל כ"ג) והן קין והבל כנ"ל. ושלא ידווגו זה לזה כנ"ל לא חחרוש בשור ובחמור יחדיו. והן בעלמא כלאים של זמר ופשמים. ועשו רזה להזדווג עם ישמעאל ולהחריב את העולם סוד הקדושה סוד יעקב ולכן ישעוס עשו את יעקב כו' וילך אל ישמעאל ויקח את מחלתו בם ישמעאל. מה עשה הקב"ה סרס את הזכר והרג את הנקבה כנ"ל.

ח"ס משיח בן יוסף בכור שורו הדר לו כו' שיכבש את השור ומשיח בן דוד עני ורובק על חמור (זכריה ט') וזהו בכור שור שהוא בכור כנ"ל וכן משיח בן יוסף יקדוש למשיח ז"ד:

קב ב"ז כבב קב

והנה ידוע, שפסח חטא אדם הראשון גברו שמי קלפוח: שור וחמור. וחמור הוא קלפת ישמעאל, ושור הוא קלפת אדם. וחבוח 'אדם', 'ישמעאל' הן גימטריא חמש מאות ושמים - קמנן השנים. שהיו האבות חיים בעולם הזה, כי אברהם היה חי מאה שבעים וחמש שנים; יצחק - מאה ושמונים שנים; יעקב - מאה ארבעים ושבע שנים. מאה שבעים וחמש ומאה שמונים ומאה ארבעים ושבע - צרפס יתר - יהיו חמש מאות ושמים שנים, כי האבות הן בקדושה נגד הקלפה. והנה הסוד: קשר בקדושה טרפה לא תאכלו; כי קשר הוא גס-בן גימטריא חמש מאות ושמים, וקל להבין. והנה זה ידוע, שראשית גזים הוא צמלק, מנרע עשור הרשע, ויש לו אהנה באל אחר, כי 'צמלק' הוא גימטריא מאתים וארבעים - קמנן אל אחר, שהוא גס-בן גימטריא מאתים וארבעים, ונגדו בקדושה הוא 'רוח ה''. והנה נגד שמי קלפוח שור וחמור יש בקדושה משיח בן דוד, שהוא יתגבר על הקלפה של חמור בסוד 'עני ורובק על החמור, ומשיח בן יוסף אקר שור,

כמו שאמר הכתוב: בכור שורו הדר לו. והנה איתא בזהר, כי מבין שמי הקלפוח, הנקרות לעיל, דהינו מקלפות שור וחמור, יצא קלפה אחת, הנקראת 'צפע', כי משרש נחש יצא צפע. ו'צפע' - גימטריא 'צמלק' - מאתים וארבעים, ולכן צריכין אנו לכתב בספר-תורה כמי עפין, שהיא אותיות צפע בהפוך אותן, ובה אנו מכוניעין הקלפה של צפע, מה שאנו כותבין בספר-תורה כמי עפין. ונחש הוא ראשי-תבות נחש, חמור, שור - שהן שלש קלפות הראשונות שקבשקעים אמות. וקלפות 'שור', 'חמור' - גימטריא 'צרעת'.

ח"ב אבות ח"ב ב"ז כבב קב
(קמנן) 444-197

ולכן יוטא משיח ח"ס ב' משיח משיח בן יוסף ומשיח ב' דהינו דספ"א שם ב' מתנן ה"ל שם ושמעאל שר ומעור כמ"ס הנאן שם ומשיח בן יוסף הוא שור ודוד עני ורובק על חמור וכת"ס בע"מ ס' פסח דמ"ג ב' וז"ל וחרין משיח מתעורר לגביהו משיח בן דוד לקבל נאם ולקבץ בסוד דלכנס (וכאן סוד חסיד דנפיק מיני ושמעאל עם החמור וכו' סוד רמ"ס מלחין דלכנס) כה"ד נשיטם בימיהו נאם הוד בנטרס דב' משיח בן אפרים ט' ואלו גילסס שמשם עש ב' (דלכו רומי רכחא דנען גבריאל קנס בים ט' מחפלת דילי' רומי ט' אחר בלילא קדישא דלטן לקבל בח פין יתין ובה עין שמאל ט' ואנן לקבל חרין ענין דמכסין על בה פינא חיינא ושמאלא ואנן לקבל שזור ומחן ט' מה יהא אסוחא דלחן מרה דפגלא ט' שם ירפס עגל דא משיח בן יוסף דלחמך ט' בטר שור ט' והס ירבך דא משיח בן דוד חד אשכר רומי רכחא וחד אשכר רומי וזירחא ט' ויונן דברים אלט ע"ס פס שח' שטש ושמעאל סס ב' דרנן כלל דקן וככל נאם ודוד שם בסוד עיינין הנל והס הכנס' הפני' כת"ס בסוד דחורמיסא דחורמא דפינא דע"ק מחלקא ולא עני' מכסי' על פינא וכו' בסוד י' דמסלק יו"ד ביסוד וס' ביסוד ע"י ערל ובה זוט כמ"ס למעלה וידוע כי שזור ומחן סס דרנן דמ"ג והס שור קין והבל סס"י וימא רכא וז"ס דלטן לקבל כו' ואסוחא דלחן ע"י ב' משיחין שיחמקו סרגלן ווסס יפברו ב' כקל' ה"ל ועכשו נחפך רומי רכחא ושמעאל ט' כי ט"ס סס מחפכס כמ"ס בסוד קין והבל ביסוד דברי כנאון ח"ס שם ב"מ רמ"ז ב' סתלל אלא דניכנס ממנוח ט' ומש פשוט על אמת דיכמעל ט' וידוע כי ס"פ, ונח"ס סס וז"ס חיוכ בלח ט' ומנחא דילי' בסרן משיחין חד מימינא משיח בן דוד ט' וידוע כי משיח בן דוד יכלה החמור עני ורובק על חמור קלי' ושמעאל ומשיח בן יוסף קלי' פס שיכבש שור וכבר נח' משיחין בן דוד הוא בלח הרי שאלו בלח אל כמ"ס וכו' סס אשכח ימינא דקחשס פס סתלל דעט ט'

זכר הכרזת מלך סדנא בבימיחא
בבבא רבינא דא - א

רפס) רבי יהודה פתח, תחת שלש רגזו ארץ וגר, תחת עבד כי ימלק, דתנא (*). לית לך אומא מכיכא וקליא * וגבוית קמי קודשא בריך הוא. כותיהו דמצראי, ויהיב לון קודשא בריך הוא שלטנותא בגינייהו דישאל. ושפתה כי תירש גבירתה, דא הגר, דאולידת לישמעאל, שעשה כמה רעות לישראל, ושלט בהם, ועינה אותם בכל מיני ענויין, וגזר עליהם כמה שמדות, ועד היום הם שולטים עליהם, ואינם מניחים להם לעמוד בדתם. ואין לך גלות * קשה לישראל כמו גלות ישמעאל.

ח"ב אבות ח"ב ב"ז כבב קב

כג) ואמר ה' לה שני גרים בבטנך. הפך כמה שחשבת, אלא רשות אחד יש, אמנם כי ילדים בבטנך אחד יהיה עובד ה' ואחד עובד ע"ג ולעולם ה' אחד ואין זולתו. וי"א שנאמר דעתך יצחק לה' לנכות אשתו, לפי שהוא היה צדיק בן צדיק על כן היה מוכסח שמצדו יהיה לו ורע הגון, אך היה ירא מצד אשתו כי היא בת בתואל ואחות לכן שלא יצא ממנה איוו ורע פסול שהרי עקרה היא, ממנה נספך העקרות על כן היה ירא פן יצא ממנה ורע בלתי הגון כמו שיצא ישמעאל מהגר ואולי זה סיבת עקרותה. וכאשר נתרצצו הבנים בקרבה אחד מפרנס לצאת על פתח ביהמ"ד ואחר מפרנס לצאת על פתח ע"ג בזה הרגישה שודא אחד יהיה צדיק ואחר רשע על כן אמרה למה זה אנכי, כי כמותי כהגר ומה אנכי טוב ממנה ולמה זה התפללתי ותלך לדרוש את ה' מה הועילה תפילתי ואמר ה' לה שני גרים בבטנך זה רבי ואנטוניוס, והועילה תפילתה שגם עשו יצא ממנו ורע כשר כאנטוניוס ושאר גרי צדק, מה שאין כן בישמעאל ובה את טובה מהגר.

זכר הכרזת מלך סדנא בבימיחא
בבבא רבינא דא - א

אנטוניוס ורבי נגראה לא שהיה זה מרמו על אנטוניוס ורבי בלבד אלא על כללות

הנפיש קרע בגידים כיון שהגיעו לדר הבית ראו
 שעל שני מבית קרש וקרשם התחילו בוכן
 ורע "מצחק אצרו לו מפנימה אמה מצחק אצרו להם
 מפני מה אתם בוכים אצרו לו מקום שכתוב בו "והיה
 הקרב יוסף תעבשו שעלים הלכו בו ולא נבכה אצרו
 לכן לכן אצרו מצחק דכתיב "ואניידה לי ערס נאמנים
 את אצרה הבתן ואת זכריה בן יברכיה ובי מה ענין
 אצרה אצל זכריה אצרה במקדש ראשון חסדיה
 במקדש שני אלא חלה דכתיב נבואתו של זכריה
 בנבואתו של אצרה באצרה כתיב "לכן בגללכם
 ציון שדה חדש (ונו) כזכריה כתיב "עוד ישבו וקנים
 וזקנות ברחובות ירושלים עד שלא נתקיימה נבואתו
 של אצרה היחי מצידיא שלא נתקיים נבואתו של זכריה עכשו
 שנתקיימה נבואתו של אצרה בידוע שנתקיימה נבואתו
 של זכריה מצידיא שלא נתקיים נבואתו אצרו לו עקבא נוחתא עקבא נוחתא:

(24)
 פסוק בראשית כ"ג ע"פ ר"ח
 (ח) ע"פ פני כ"ג אחרי נפ"ל. וספק ליה ואלה תולדות יצחק. לומר
 כשיפול ישמאל באחרית הימים או יצחק בן ורד שהוא מתולדות יצחק:

(25)
 פסוק בראשית כ"ג ע"פ ר"ח
 פסוק בראשית כ"ג ע"פ ר"ח

למה נקרא שמו ישמעאל. שעתיד הקדוש ברוך הוא
 לשמע בקול נאקת העם (ישואל), ממה שעתידין בני ישמעאל
 לעשות בארץ באחרית הימים. לפיכך נקרא שמו ישמעאל,
 ששנאמר, ישמע אל יציעם (תהלים נה כ).

שתי תאוות מרמו כי כמה וכמה מלכים עמדו
 מעשו ומה בא לומר במלך זה בלבד יותר מכל
 המלכים רק כי רבי ואנטונינוס היה ביחד דומה
 ליעקב ועשו זה נשיא ישראל וזה מלך אדום והיו
 בזמן אחד שנראה זה יותר בהם שהם היו ראש
 לאומתם והחשוב שבאומה ראוי להיחל נראה
 חשיות זה יותר ובשאר אומה לפי מדריגה כל
 אחד ואחד נראה בו חשיבות זה סוף סוף יש
 בשתי אומות דבר זה שהם מיוחדים בחשיבות
 אע"ג דהיו כמה וכמה קסריים באדום שהיו ג"כ
 חשובים כיון שאמר שני גוים בבטנך אי"כ פירש
 הכתוב שני גוים שהיו ביחד כי כך משמע לשון
 שני גוים וזהו רבי ואנטונינוס שהיו ביחד כמו
 יעקב ועשו והיה נראה בהם חשיבות זה יותר
 ובשאר לפי מדריגת כל אחד ואחד ומרמו על כלל
 ישראל ואדום שיש להם ענין מיוחד שהם גיים
 ורוצה לומר כי נפש חשוב יש להם ונוהגים
 במאכל שלהם בחשיבות וזהו שאמרו כי לא פסקו
 מעל שלחנם לא צנון ולא חורית. ורוצה בזה כי יש
 אוכל אכילתו כבהמה ואינו מחשיב עצמו אבל
 ישראל ועשו אין נוהגין כך רק מתקנין תקון
 הראוי לאדם להתחשב עצמו וכן יש במסכת ע"ו
 שאמרו אדום הרבה שווקים תקננו הרבה מרחצאות
 תקננו והכל לעדן את נפשם וכן אדום נוהגין עד
 היום במלבושיהם להתכבד מאד יותר משאר אומות
 וגם בבניינים נאים לא כמו ישמעאל שאינם
 מקפידים על מאכלם ועל מלבושם ועל
 מרחצאותיהם וכן היו ישראל נמשכים אחר זה
 מפני מעלתם וחשיבותם בעצמם לכך אמר שני
 גוים בבטנך ורוצה בזה כי אומות חשובות שיש
 להם חשיבות נפש והשתא נראה מה שאמר רבי
 בשעת פטירתו שלא נהנה מן העולם הזה אפילו
 באצבע קטנה זה אין דומה לזה דצנון ותורת אין
 זה הנאה כלל אלא שהיה בוחר בזה להתחשב את
 עצמו והוא דרך החשובים כאשר ראוי לפי חשיבות
 הנפש שלהם אבל שיהיה נוסח אחר הנאות ותאותו
 לא נסה אבל תוס' תרצו בפרק קמא דעבודה זרה
 בענין אחר ולפי הנראה לא קשיא כמו שאמרנו
 דזה לא נחשב מן התאוות כלל רק מן הנאות
 שמחשב עצמו:

(26)
 פסוק בראשית כ"ג ע"פ ר"ח
 פסוק בראשית כ"ג ע"פ ר"ח

והוא יהיה פרא אדם. ידוע שבכל מקום
 יבא שם התואר אחר שם העצם כמו
 ועיר פרא וגו' (איוב י"א) וכמו איש גבון,
 איש חכם, אדם טוב, אדם רע, שם העצם
 קודם. ולא נמצא (כמעט) בשום מקום במקרא
 שם התואר קודם. ויתכן לומר שכאן רמז
 רמז שעיקרו יהי פרא ושם אדם יהי טפל
 אצלו לשם פרא, כי זה יהי העיקר,

(27)
 פסוק בראשית כ"ג ע"פ ר"ח
 פסוק בראשית כ"ג ע"פ ר"ח

שיב פסוק אחר וידוע שלק לירושלים כיון שגיש ליד